

LOUISE: MÁSOD

VERSEK MÁSODJÁRA

GONDOLATOK

SZAPORODNAK

Mikor a szelek és a erőterek valahogy egymásba gabalyodnak, valami jön és mondat, írat meggondolatlan dolgokat velem. Ezek a dolgok vagy tüzet gyújtanak vagy tüzet oltanak, mindenesetre megváltoztatják a cél halmazállapotát, visszavonhatatlanul.

louise.bujj.be

EZ A KOR

A nyolcvankilencben fel nem robbant puskaporos hordót görgetik ezek az évek - hiányzik a háború és hiányzik a realitás?

A sok megvehető dolog lassan elértékteleníti a megvehetetlent, akik vágnak rá, azok nem tudják mi szerint értékeljék. Számukra pedig nincs más út, mint a nekifeszülés, az ellenség megalkotása és legyőzése, hogy az identitásuk a helyére kerülhessen. Arra a helyre, ahol világégések után szokott lenni, ahonnan az értékek újra teremthetnek és teremtés iránya egyértelműen felfogható mindenki számára.

ILLUSZTRÁCIÓ

A versekhez társított képeket Vári Juliánna grafikái és festményei közül választottam ki, apró módosításokkal igyekeztem kiemelni a mondanivalót megerősítő részeket belőlük.

www.juliannavari.com

A versek csak a
képekkel élnek?

Vajon a sorok mellé
is testek kellenének?

*Másodjára, most huszonekét verset raktam
össze, ritmustól függetlenül.*

*Egyedő ruha és költemény
Versé vált pillanat, légy enyém
Vagy magadé, máské, legyen csak ott
A lényeg, hogy jegyezd meg hol lakott*

*Atából a ketrecből, asziben kevesen
Fetengnek boldogan, alomban vegyesen
Színesen, iveren, melegben bújva
Annyjuka ételést arcukat fúrva
Védetten, boldogan, hangot dorombolva*

*Burkában a Lélek, vesket, mert ki tudja
Odakint a lelkeket ki és hogy fogadja
Estükre a Való majd mifele sötét
De azért kibújnak, a kíváncsi mindenit!*

A VALÓSÁG VEVŐJÉN

2007. OKTÓBER 17.

Az forradalom lesz majd, ha felgyorsul az idő
Nem takargatom, ott téged vesznek elő
És gyorsan haltok, meg gyorsan is születtek
Pedig bújnotok illene, de futtatnak, siettek
Vészből a nem biztos régi meleg honba
A szomszéd is megjelent, lő a homlokodba

Szapura humora, didergő rokona
Tartja tenyerében, dobogó szívében
Forr a dala, hangja, tömeget vonz, hagyja
Sodródni a testét, a reggelből az esték
Építenek termet, írnak történelmet
Zsibongók hadának érmet ítélnének

A győzelem országa büszke lesz majd rájuk
A tarkón lőtt ellent meg nem hagyják, hibájuk
Macskakő síremlék és kovácsolt vas tüskék
Festik a pillanat érdes-nedves testét
Kóbor ebek rágják és cibálva zabálják
Az éjjel mozgó széllel, szaggal megkínálják

És özönlik a csorda, hátakon taposva
Vicsorgó pofáját cafatokba nyomva
Megrázza, fröcsköli, állatként a szélbe
Nem fázik, nem érzi, nem is fordul félre
Látni is akarja, érezni a bőrén
A félelmet, a halált, a valóság vevőjén

SZOBORBÓL

2007. OKTÓBER 13.

Kiraktam kőből, ő lett a szobrom
Mostantól faragom képemre, meg osztom
Lapjait sorjában, emelje a tétet
Bízzon a szerencse benne majd, képet
Festhetnek róla is a nagyhírű festők
Állni fog modellként, rezzenni nem, sőt
Jegesen, hidegen, szűrő szemmel nézve
Áthatol az ecseten, szoborról egy képre
Fekszik át, simogat lószőrrel a piktor
Tűri és bírja majd, bódítja a friss bor
Illata a szédülést egy irreális képre
Színtelen négyzetek foglalják be végre

Mozaik élekkel a színek árnya tölti
Nem az élénk oldal, a hátsó fele közli;
Itt a vége pajtás, fekve kéne lenned
Ne mozogj, mert zavar, színem forog benned
Kontúrod a képpel ellentétes világ
Elmosódó, fókuszatlan arcéleden kilát
De lassan, ha győzöm majd, tisztítok a képen
Én vagyok a beteg tested, te leszel a vérem
A véremben a vörös festék, a festékben a pigment
Az örökítő anyag mellé odateszek mindent
Megszületsz, de fájni fog, akarod majd vissza
Nem forog, nem lehet már, elkészült és tiszta

PÁRDUCKA

2007. OKTÓBER 13.

Gyöngyöt hörpölő fényes
Érdes pólusba gödröt véső
Vonalon biztat szemével
Kedvesen, csillogó szemmel néző

Árazott Életke kelhet ki félve

Itt Ő fog majd Nőni, ő lesz az édes
Cukorba mártható fekete kéjnő
Hosszan karmoló körmös kezével
Tapinthat majd körül, ha egyszer felnőtt

Egy elázott Párducka került ki élve

Abból a ketrecből, amiben kevesen
Fetrengnek boldogan, alomban vegyesen
Színesen, ívesen, melegben bújva
Anyjukba ételéért arcukat fúrva
Védetten, boldogan, hangot dorombolva

KORÁTÓL ÍTÉLVE

2007. OKTÓBER 1.

Most tudtad meg, hogy naponta öregszel,
Szüléd korától ítélve búcsúzni készül!
Tartalmas napjaid egy percre temesd el
Figyelj rá egy kicsit, hallhatod végül

Neki a távol-múlt gyermekded képei
Tapadnak nap mint nap világos emlékre
Neked meg a tegnap csillogó fényei
Rajzolnak árnyékot ősz szülő fejére

...

Más korban, más korhoz bújik a hangulat
Régmúltból hangokat nem hallasz, nem mutat
Neked csak a gyors jelen robogó vonata
Húz el most mellette, integess, pá Mama!

KELLETT, ÍGY

2007. SZEPTEMBER 22.

Váltam körül, merengve
Az erdőben állatot keresve
Markomba szorított botomra
Halat szúrt, csobogó patakba
Fiatal koromból eredve
Bátornak reszketőt nevezne

Éhesnek nyársamat átadta
Borult rám ködöddel, magadra
Gondolj, mert új korszak köszönt be
Nincs már több Széchenyi, röhögve

Országnyi birtokuk hasznából
Ritkán lesz új híd vagy tudásból
Építő épület méretes oszlopa,
Tanulj, mert bután a szolgaság lép oda
Hozzád, a megálló türelmes népéhez
Jegyeddel belépőt válthatsz egy tévéhez
Műsora fogja a kedvedre forgatni
Benned a nyársamat, kellett így elbaszni...

BOHÓC A FALNAK

2007. SZEPTEMBER 19.

Elég volt! Mondja a bohóc a falnak
Támasszon téged fel akire varrnak
Gombokat, csillogó fémszínű géppel
Krumpliorr tompítsa levegőd, a vétel
Útjába álljon és lábadra nagy cipő
Kerüljön nehéznek, csak neked rendelő
Ortopéd sebészek álljanak sorba
Rajtad is röhögnek, most estél orra!

Fáj nagyon? Kérdi a fal a bohóctól
Akartál valamit, ilyen lett, kortól
És nemtől majd jó messze vonatkoztatva
Megkapod jutalmad, ki is lesz osztva
Boríték takarja, üveges zsebbel
Bizonygathatod, nem loptad, tedd el
Kellesz még, valaki esni fog, orra
Helyettem majd inkább te kerülj sorra!

Fáj nagyon. Mondja a bohóc a falnak,
Megkaptam, akartam valamit, baj csak
Az lenne, lehetne, nekem a társnak
Ha ledőlnél reggelre, képzelem bárcsak
Tégláid porára csillogó harmat is
Juthatna fejfának betűit, rajzait
Domboddal terítve magadból halmot
Búcsúnk a bohóctól kudarcot vallott!

BOLONDOK ARANYA

2007. SZEPTEMBER 2.

Bolondok aranyán csorbul a csákányod
Ásóddal feltúrtad földedet, meglátod
Végigér takaród, nem csillog, szúr, de már
Becsapni nem is fog, alatta ott a nyár

Holnap, ha felkeltél, újra a patakban
Állhatsz majd órákig, szitáddal haragban
Rázkódó vagy eső szemek közt kutatva
Csillogó porszemre vágyadat leraktad

Bolond vagy? Jó helyre tetted a vágyadat?
Találni, szerezni, szerencse fiának
Hiszed-e magad, mert kell hozzá fene mód!
Szerencse, találom-vagyonod helye volt
Föld mélye, víz öle, vagy szél karja öleli
Nem adja, kérheted más is csak figyeli
Harcodat a hiszékeny kapzsiság oldalán,
Kell arany? Ássál csak, bolondnak lesz talán...

ARCOK

2007. SZEPTEMBER 1.

Gyermeki harcok, a téren a csapattal
Ő bent van, ő meg kint, jöjjön majd tavasszal!
Addig egy idegen, látszik is rajta
Lelkén egy kicsiny rést ütött a falka

- ahová tartozna, de fehér az arca!

Színtelen - azt mondják - festesse, barna
a falka-szín - ez marad, ilyen lett, tartja

Fest is rá foltokat
Az erdő, ősz arcából
Veheti kabátnak,
Pár pultot lerámol
Meleg lesz, mint a vér,
A téren a csapattal
Leszámol majd a tél
Ott lesznek tavasszal...

VIHARKABÁT SZERETŐJE

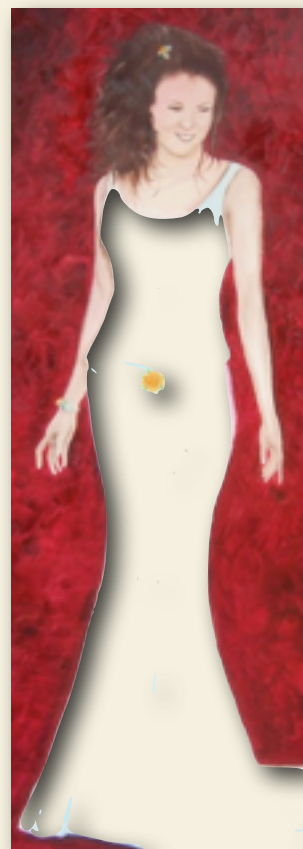
2007. AUGUSZTUS 14.

Vannak napok,
Ha hallgatok
Ráncos zenét,
Vagy ballagok
Mondom nevét
Vonó alatt

Súlyától majd görnyed, halad

Szekerével át a Pusztán
Széléről a nap kukucskál

Pora szúrja szemem héját
Útba vesző veszett égtáj
Dél, a naptól perzselt földön
Kel, a nyáját szedi rögtön
Nyugat felől vihar feszül
Észak egén vörös belül
Minden pára vad felhője
Viharkabát szeretője

TEPLOMI HIDEG

2007. AUGUSZTUS 2.

A szürkének tetsző álom bújja
Ujjai között a nyirkos csendet
Találom, választom, hajszálnyi húrja
Hangszerem testén feszül ha rendet
Rakna az asztalán, hogy a holnapi nappal
Kezdődjön neki egy ritkább élet
Szájáról olvassa a szavakat, egy pappal
Hirdeti igéjét a templomi hideg

ÉRZELMI HÚROK

2007. JÚLIUS 21.

Hátam egy szép hangszer teste,
Hangot nem ad, de az este
Ágyam szélén talál ülve
Várom párom hegedülve

HOL LAKOTT

2007. JÚLIUS 18.

Egy megjegyezhetetlen vers
Egy elfelejthetetlen perc
Pár talp alatt lakott arc
Pár szélvédőn hagyott karc

Tapadó ruha és költemény
Verssé vált pillanat, légy enyém
Vagy magadé, másé se, legyen csak ott
A lényeg, hogy jegyezd meg hol lakott

A LÉLEK SZŐNYEGE

2007. JÚLIUS 17.

Ma a tenger lett a Léleknek szőnyege
Lépdelek rajta, de billeg, fölfele
Tolnak a habjai, közel az éghez
A felhők karjai nyúlnak a Léthez

Óvatos fogással, vékony a burka
Megreped, aztán az Életnek múlna
A perce a Valóban, vissza a sötétbe
Várhatja újra, hogy valaki köhintsen
Amitől a hullámok újra felemelve
Lökdösnék az égig habjaikon, persze
Ott a hosszú ujjak, a fehér habszakállban
Lerágott körmükkel piszkálják, hibátlan

Burkában a Lélek, reszket, mert ki tudja
Odakint a lelkeket ki és hogy fogadja
Testükre a Való majd miféle sort kerít
De azért kibújnak, a kíváncsi mindenit!

CICÁD

2007. JÚLIUS 11.

Plázacicád dorombol,
Kölyke nem lesz, udvarol
Nyakörvének ékszere
Pórázával mész vele
Mozgó lépcsőn visz az út
Csillogása kisimult
Barn' a bőrén, mű a körmén
Kellesz neki, agyafúrt

ADOM

2007. JÚLIUS 9.

Tessék, adom.

Kelyhén karom
Karján kehely,
Száján hever
Fodra lendül
Táncra perdül
Széllel fújva
Máshoz bújva
Tart a tenyér

Itt van, vegyél!

KONYÍTOK

2007. JÚLIUS 8.

Nem tanulok, tanítok
Nem tudok, konyítok
Hozzá, ha kell is
Táncoló dervist
Utánzó füstben
Rejtőzöm csöndben,
Meg zajban, ha az kell
Ordítok, nem kell
A sejtett igazság
Íránytűm, vigasz ág
De dobogós helyhez
Vagy lehajtott fejhez
Nem fűzők sok reményt

Nem veszek bérletet,
Túl hosszú életet
Állóhely áráért
Nem kérek, túl nagy bért
Nem adok azoknak
Akiktől hazugnak
Kiáltott vélemény
Jutalom bérlemény
Kerekesszékemen
Luxus és kényelem
Bárcámon pecsétet
Jelentő tekintet
Mosolygós arcában
Ott bújok, hibátlan

Lesz a múlt, mert akkor
Emléke letisztult,
Ott majd a végeken
Meglátod még velem
A sorban a sokadik
Leszel, de adatik
Másoknak még egy út,
Kinek a részeg múlt
Kábultság végzete,
Megnyerted, élj vele!

SZI-VÁRVÁNY

2007. JÚLIUS 7.

Egy szivárvány járvány
Mutogatós, járdán és szekéren
Kordonnal bevédten
Nyilat is 'koztam
Zászlókkal kardoztam
Kergettek a szétbe
Ordítottunk, képbe
Is kerültünk mostan
Az esti hírhalomban
Lobogott a várvány,
A szí-veket meg hoztam...

ÓRIÁS MÁGNES

2007. JÚLIUS 7.

Talán majd építek valamit csendben,
Talán majd hozok egy jó hírt is, ketten

Egy pad mellett guggolva sűgunk
Titkot a fülekbe, magunkra húzunk
Pokrócot, fűszínű lepellel rejtve
Hangyáknak várukért harcoló persze

Védőket, támadó vicsorgó vörösre
Harapó, csápos a fegyverét hörögve
Pajzsába vájó harcosnak utalva
A pillanat hevében, vízcseppet cuppantva

Eldöntjük a meccset egy óvatlan percben
Óriás a Földön, a csöppség meg helyben
Talán majd építhet valamit csendben
Talán az Óriás kerüli, ketten

Pólussá válnak, kékké és pirossá
Elhúznak – vagy nem –, belőle, ki hozzá
Ki onnan, ki bentről, kit mágnessel
Kezdetről, fogva a kezét a pólusok között is
Színektől jelölve vonzza, vagy taszítja
Emberből lehetne, múltja majd tanítja

Csókcsík

2007. JÚLIUS 6.

Csíkosra csókolt a lapom a könyvben
Betűim ólomban vonultak, rendben
Lapjai illatán porával szállhat
Örültem nekik, mert baráttá váltam

FEJET LE

2007. JÚLIUS 1.

Fejet lehajtott, kart kordába zárt
Hangjában tartott egy üzenetet, vár
Kalappal rejtőző homlokán az ér
Hírt szállít, a kedves hormonjának él

KÖNNYET CSORDÍT

2007. JÚNIUS 15.

Ha könnyet csordít a hangod,
Vagy torkot szorít az ének
Meséld el világgá bajnok
Élnek itt értékek, élnek!

Huszonnyolc másodperc hírnév,
Vagy életre szóló ármány
Választhatsz, színpadra lépnél
Vagy kanapéd mélyébe vágynál

De könnyet fakaszt a hangod,
És a torkon szorít az ének,
A választott színpadod hallott
Élnek itt Emberek, élnek!

SZOMJAS

2007. JÚNIUS 11.

Az üvegen címkének
borának, levének
Hegyének oldala,
emeli fel oda,
Ahol a fák fölött
zúgnak a vad szelek
Bújik a kis felhő,
neki ez rettenet

Világa hófehér,
mozgása szép, libeg
Anyjának kebelén
ringana, de hideg

Most a szél, lökdösi
előre, ott meg
A hegy csúcsa böködi,
száll ide, párája,
Permete, fájára
bokrára nedűként
Hull majd, a fájdalma
enyhülni kezd, mert

Ott lent a zöldeken
anyja lesz azoknak,
Akik az élethez
Nedűt szomjúhoznak...

